

HỒI 14 (B)

ĐƯƠNG ĐẠO THỜI KIẾN TRUNG SƠN LANG

Đình giờ tay nắm Trương Vô Kỵ, nhưng y đã rút kim ra, trên mặt cô năm không thấy có huyết dịch hay nước chảy. Năm ngón tay Hà Thái Xung còn cách lưng Trương Vô Kỵ chừng nửa thước vội ngừng lại, thấy y cầm kim lên mũi ngửi, rồi gật gật đầu. Hà Thái Xung trong bụng thấy có chút hi vọng, hỏi:

- Tiểu ... tiểu huynh đệ, bệnh này liệu có chữa được không?

Với tư cách tôn sư một môn phái như ông ta, mà gọi Trương Vô Kỵ một câu “tiểu huynh đệ” phải nói là khách sáo lắm rồi.

Trương Vô Kỵ không trả lời, cúi xuống gầm giường cô năm quan sát một hồi, lại mở cửa sổ xem xét vườn hoa ngoài song cửa, đột nhiên nhảy ra, đi xem các cây hoa. Hà Thái Xung sủng ái cô năm, ngoài vườn chỗ cô năm trồng toàn các loại kỳ hoa dị thảo, lúc này thấy Trương Vô Kỵ hành động quái lạ, trong bụng nóng như lửa đốt, chỉ mong lập tức ra toa cắt thuốc, trị lạnh quái bệnh cho cô năm, y lại ra vườn ngắm hoa vui thú, làm sao không khỏi nổi giận. Thế nhưng đang lúc thúc thủ vô sách có được chút hi vọng, nên y đành cố nén nộ khí, nhưng mặt cũng tím ngắt, hơi thở hỗn hển.

Chỉ thấy Trương Vô Kỵ xem hoa một hồi, gật gật đầu như đã hiểu, quay trở lại phòng nói:

- Bệnh có thể trị được nhưng tôi không muốn chữa. Chiêm cô nương, tôi đi đây.

Chiêm Xuân nói:

- Trương huynh đệ, nếu cậu chữa được bệnh cho cô năm, cả phái Côn Lôn trên dưới ai ai cũng đều cảm tạ đại đức của cậu, vậy xin cậu ra tay trị giùm cho.

Trương Vô Kỵ chỉ Hà Thái Xung nói:

- Trong những người bức tử cha mẹ tôi, có cả Thiết Cầm tiên sinh, đời nào tôi lại cứu thân nhân của ông ấy?

Hà Thái Xung kinh hoảng, hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ, cậu họ gì? Lệnh tôn lệnh đường là ai?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tôi họ Trương, tiên phụ là đệ tử thứ năm của phái Võ Đang.

Hà Thái Xung giật mình: “Thì ra y là con trai của Trương Thúy Sơn. Phái Võ Đang quả thực ghê gớm, y gia học uyên nguyên ắt hẳn có tài”. Lập tức đổi mặt buồn rầu thở dài, nói:

- Trương huynh đệ, lệnh tôn khi còn tại thế, tại hạ cùng ông ta giao tình rất thân, khi ông ấy tự vẫn chết đi, tôi đau lòng biết mấy ...

Y vì muốn cứu người ái thiếp, nên phải thuận miệng đặt điều ra. Chiêm Xuân cũng vội nói độc vào cho sư phụ:

- Lệnh tôn lệnh đường chết rồi, gia sư than khóc một hồi, thường nói cùng các đệ tử chúng tôi là lệnh tôn là người gia sư thân thiết nhất. Trương huynh đệ, sao cậu không nói sớm? Nếu biết cậu là lệnh lang của Trương ngũ hiệp, tôi đã kính trọng cậu gấp mấy lần rồi.

Trương Vô Kỵ bán tín bán nghi, nhưng y bình sinh không hay ghi nhớ chuyện hận thù, liền nói:

- Vị phu nhân này không bị bệnh gì quái lạ cả, trúng phải nọc độc của Kim Ngân huyết xà đó thôi.

Hà Thái Xung và Chiêm Xuân cùng kêu lên:

- Kim Ngân huyết xà?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đúng thế, loại độc xà này tôi cũng chưa thấy bao giờ. Thế nhưng phu nhân mặt mày sung phù, kim châm đâm vào có mùi đàn hương. Hà tiên sinh, xin ông nhìn chân phu nhân xem, trên mười đầu ngón chân thể nào cũng có vết răng nhỏ.

Hà Thái Xung vội vàng giở chăn đắp trên người cô năm, chăm chú quan sát mười đầu ngón chân, quả nhiên mỗi ngón chân đều có vài vết răng đen tím, nhưng nhỏ như hạt gạo, nếu không cố ý tìm kiếm, không thể nào thấy được.

Hà Thái Xung vừa thấy xong, lòng tin tưởng vào Trương Vô Kỵ tăng lên gấp mười, nói:

- Đúng quá, đúng quá, đầu ngón chân nào cũng có vết răng, tiểu huynh đệ cao minh thực. Tiểu huynh đệ nếu biết nguồn gốc căn bệnh, ắt biết cách chữa. Tiện thiếp khỏi rồi, thể nào tôi cũng tạ ơn thật hậu.

Y quay đầu lại mắng bậy ông thầy lang:

- Thế mà bảo phong hàn trúng tà, toàn là nói láo nói lếu. Trên đầu ngón chân cô ấy có vết răng, sao bậy tên bị thịt ăn hại không đưa nào trông thấy?

Tuy y mắng chửi nhưng trong giọng đầy những vui mừng hơn hờ. Trương Vô Kỵ nói:

- Bệnh của phu nhân vốn thật đặc biệt, bọn họ không định được căn nguyên, cũng không có gì đáng trách, vậy xin thả cho họ về đi.

Hà Thái Xung cười đáp:

- Đúng lắm, đúng lắm. Đã có đại giá quang lâm của tiểu huynh đệ, để bọn lang băm này ở đây thêm chỉ tổ bức mình. Xuân nhi, cho mỗi người một trăm lượng bạc, bảo họ tự tìm đường về nhà.

Bây ông thầy lang thật là chết đi sống lại, ai nấy đều mừng rỡ hết sức, vội vã ra ngay, sợ Trương Vô Kỵ chữa không xong, Hà Thái Xung lại đem tên “lang băm con” này xích luôn chung cho cả tám tên lang băm lớn bé tuấn táng theo ái thiếp của y. Trương Vô Kỵ nói:

- Xin gọi đây tứ khiêng giường của phu nhân ra, dưới gầm giường có cái lỗ nhỏ, chính là hang của Kim Ngân huyết xà.

Hà Thái Xung không đợi đây tứ ra tay, tay phải nắm ngay chân giường, kéo luôn cả người lăn giường ra, quả nhiên dưới đất có một cái lỗ, vừa mừng vừa tức, kêu lên:

- Mau đem lưu hoàng đốt lửa vào đây, xông cho con rắn độc chạy ra, chặt nó thành nghìn vạn mảnh.

Trương Vô Kỵ vội xua tay:

- Không được đâu, không được đâu. Chết độc mà phu nhân trúng phải, toàn do hai con rắn độc này chữa cả. Nếu giết chúng đi, bệnh của phu nhân trị không được nữa đâu.

Hà Thái Xung nói:

- Thì ra là thế. Trung gian nguyên ủy thế nào, xin được thỉnh giáo.

Hai chữ “thỉnh giáo”, từ khi nghiệp sư chết đi đến giờ, hôm nay lần đầu tự miệng y nói ra. Trương Vô Kỵ chỉ bồn hoa trước cửa sổ nói:

- Hà tiên sinh, bệnh tình của tôn phu nhân đều do tám cây lan Linh Chi trong vườn hoa kia mà ra.

Hà Thái Xung nói:

- Cây đó gọi là lan Linh Chi ư? Ta không biết tên gọi là gì, một vị bằng hữu biết ta thích hoa cỏ, đem từ Tây Vực về tám bồn hoa lan cho ta. Hoa này khi nở có mùi đàn hương, sắc hoa lại thật là kiều diễm, không ngờ trồng lại sinh họa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cứ theo sách viết, loại lan Linh Chi này củ tròn như trái cầu màu đỏ như lửa, trong củ đó có chất cực độc. Minh ra đào thử xem có đúng thế không.

Lúc đó các đệ tử đều nghe tin có một thầy lang trẻ đến chữa quái bệnh cho ngũ sư mẫu, nam đệ tử không tiện vào phòng, nhưng sáu nữ đệ tử trong đó có cả Chiêm Xuân đang đứng gần bên, nghe Trương Vô Kỵ nói như thế, liền có hai người đi lấy mai ra đào một cây lan Linh Chi lên. Quả nhiên dưới đất có một củ tròn đỏ như lửa, hai cô đệ tử nghe nói củ này có chất kịch độc, không dám dùng tay cầm.

Trương Vô Kỵ nói:

- Xin các vị đào cả tám cái củ lên, cho vào bồn sành, bỏ thêm tám cái trứng gà, một bát máu gà, giã cho nhuyễn thành hồ. Khi làm việc nhớ cẩn thận, đừng để dính vào da thịt.

Chiêm Xuân vâng lời, chính mình cùng hai người sư muội làm đúng như lời dặn. Trương Vô Kỵ lại bảo lấy hai ống tre dài chừng một thước, một cái que tre, để sẵn một bên.

Chẳng mấy chốc những củ Linh Chi Lan đã quết thành hồ, Trương Vô Kỵ lấy hồ đó đổ xuống đất thành một cái vòng tròn, nhưng để khuyết một khoảng chừng hai tấc, nói:

- Nếu quý vị thấy có sự gì kỳ lạ, xin đừng lên tiếng, để độc xà khỏi kinh hoảng, chạy mất tăm mất tích. Các vị đi lấy cam thảo và bông gòn nhét vào mũi.

Mọi người đều làm y như thế. Trương Vô Kỵ cũng bịt chặt mũi lại, sau đó lấy lửa đốt lá lan Linh Chi ngay trước hang rắn. Chưa đến thời gian uống xong một tuần trà, đã thấy trong động chui ra một con rắn nhỏ, thân mình đỏ như máu, trên đầu có một cái mào màu vàng. Con rắn từ từ chui ra, thì ra nó có bốn chân, dài chừng tám tấc. Trong động lại chui ra một con rắn nữa, thân hình ngắn hơn, hình dáng tương tự, nhưng cái mào trên đầu màu bạc.

Bọn Hà Thái Xung thấy hai con quái xà đều nín thở không dám lên tiếng. Loại độc xà dị tướng này dĩ nhiên có chất độc nhưng ai nấy võ công cao cường, không sợ, thế nhưng nếu làm nó sợ chạy mất, e rằng quái bệnh của phu nhân không thể chữa khỏi.

Lại thấy hai con rắn thè lưỡi ra, liếm lẫn nhau xem chừng thân mật lắm. Chúng lại cọ vào nhau rồi từ từ đi vào trong vòng hồ làm bằng lan Linh Chi. Trương Vô Kỵ vội vàng lấy một ống tre chặn ngay chỗ khuyết của vòng, cầm cái gậy lên gạt nhẹ vào đuôi con ngân quan huyết xà một cái. Con rắn đó nhanh như chớp, mọi người chỉ thấy một ánh sáng bạc lóe lên, đã chui ngay vào trong ống tre.

Con kim quan huyết xà cũng muốn vào theo, nhưng ống tre rất nhỏ chỉ đủ chỗ cho một con, con rắn mào vàng không sao vào được, chỉ có nước kêu ù ù. Trương Vô Kỵ lại lấy ống tre kia rồi dùng que gạt cho kim quan huyết xà chui vào nốt. Y vội vàng lấy nắp gỗ đóng chặt hai con rắn lại.

Từ khi con kim quan huyết xà từ trong hang chui ra, mọi người ai nấy hồi hộp, lo lắng, đến khi Vô Kỵ đóng nắp ống tre lại rồi, mọi người mới cùng thở phào một tiếng. Trương Vô Kỵ nói:

- Xin đem vài thùng nước nóng, rửa sạch sàn nhà đừng để lưu lại độc tính của Linh Chi Lan.

Sáu cô đệ tử liền xuống nhà bếp đun nước, chẳng bao lâu đã rửa sạch không còn tơ tóc gì. Trương Vô Kỵ ra lệnh cho đóng kín cửa sổ, lại bảo đem hũng

hoàng, minh phàn,[3] đại hoàng, cam thảo ... các loại dược vật, giã nhỏ thành bột, trộn với vôi sống, đổ vào trong ống tre có con ngân quan huyết xà, con rắn lập tức kêu lên ù ù. Con kim quan huyết xà bên chiếc ống kia lập tức kêu lên đáp ứng. Trương Vô Kỵ mở nắp con kim xà, con rắn liền từ trong ống vọt ra, chạy quanh chiếc ống có con ngân xà vài vòng, có vẻ cấp bách, đột nhiên nhảy vọt lên giường, chui vào trong chiếc mền của cô năm.

Hà Thái Xung kinh hoảng, “A” lên một tiếng. Trương Vô Kỵ xua xua tay, nhẹ nhàng mở chiếc chăn lên, thấy con kim quan huyết xà đang cắn chặt ngón chân giữa bàn chân bên trái của cô năm. Trương Vô Kỵ lộ vẻ vui mừng, hạ giọng nói nhỏ:

- Phu nhân trúng phải chất độc của kim ngân huyết xà, nay lại chính đôi rắn này hút ra khỏi thân thể.

Độ tàn nửa nén hương, con rắn thân thể phình to gấp mấy lần, cái mào trên đầu sáng lấp lánh. Trương Vô Kỵ mở nắp ống đựng con ngân xà ra, con kim xà lập tức từ trên giường nhảy xuống, chạy đến chiếc ống, miệng nhả độc huyết mớm cho con ngân xà. Trương Vô Kỵ nói:

- Tốt lắm, mỗi ngày cứ hút độc như thế này hai lần, để tôi biên một cái toa bột sung, bổ hư, chỉ trong vòng mười ngày là có thể khỏi hẳn.

Hà Thái Xung mừng lắm, mời Trương Vô Kỵ vào trong thư phòng, hỏi:

- Tiểu huynh đệ kỹ thuật thần kỳ, vụ này do duyên cớ gì, xin được thỉnh giáo.

Trương Vô Kỵ nói:

- - Cứ theo sách viết, đôi kim quan, ngân quan huyết xà này, trong các độc chất của thiên hạ đứng hàng thứ bốn mươi bảy, không phải là loại độc vật ghê gớm lắm đâu. Thế nhưng có một đặc điểm, tính thích ăn những loại có chất độc chẳng hạn như tì sương, hạc đỉnh hồng, không tước đảm, trầm tửu[4] ... đều rất ưa. Trong bồn hoa ngoài cửa sổ của phu nhân có trồng Linh Chi Lan là loại cây có chất độc rất ghê gớm nên đã dẫn dụ kim ngân huyết xà đến.

Hà Thái Xung gật đầu nói:

- Thì ra là thế.

Trương Vô Kỵ nói:

- Kim ngân huyết xà bao giờ cũng có một con trống một con mái sống chung với nhau, mới rồi tôi dùng hùng hoàng các loại dược vật để hun con ngân quan thư xà, kim quan hùng xà vì muốn cứu bạn nó, nên chạy tới cắn ngón chân phu nhân hút máu độc ra nuôi con mái. Kế đây tôi sẽ dùng thuốc để trị con hùng xà, con thư xà ắt cũng hút máu độc nuôi con trống, cứ đổi qua đổi lại, dần dần sẽ hút hết máu độc trong người phu nhân ra.

Nói đến đây, y chợt nghĩ ra một việc: "Thế nhưng đôi huyết xà này thoát đầu tại sao lại đến căn ngón chân của phu nhân, bên trong ắt có điều gì khác lạ. "Y chưa nghĩ ra được tại sao nên không nói ra.

Hôm đó Hà Thái Xung mở tiệc tại hậu đường, khoản đãi Trương Vô Kỵ và Dương Bất Hối. Trương Vô Kỵ nghĩ Dương Bất Hối là con tư sinh của Kỷ Hiểu Phù, nói ra e sẽ tổn thương thanh danh của phái Nga Mi nên khi Hà Thái Xung hỏi đến lai lịch, chỉ nói mơ hồ đôi câu không rõ ràng. Qua vài ngày, mặt cô năm giảm sũng, tinh thần khôi phục, đã bắt đầu ăn uống lại. Trương Vô Kỵ liền ngỏ lời cáo từ, Hà Thái Xung nhất định nài ni ở lại, chỉ sợ bệnh của ái thiếp tái phát. Đến hơn mười ngày, bệnh phù của cô năm hoàn toàn khỏi hẳn.

Cô năm sửa soạn một bữa tiệc thật linh đình để đích thân cảm ơn Trương Vô Kỵ, lại mời Chiêm Xuân ngồi bồi tiếp. Cô ta tuy dung mạo còn tiêu tụy, nhưng nét đẹp vẫn như xưa, Hà Thái Xung thập phần hoan hỉ.

Chiêm Xuân nhân lúc sư phụ cao hứng, xin ông ta thu Tô Tập Chi làm môn đệ. Hà Thái Xung ha hả cười:

- Xuân nhi, cái kẻ Phủ Đẻ Trừu Tân[5] quả thực hay lắm, ta thu tên tiểu tử họ Tô đó làm học trò, mai một sẽ truyền cho nó Côn Lôn Lương Nghi Kiếm, thành ra trước đây có nhìn lên một lần cũng chẳng hề chi.

Chiêm Xuân cười:

- Sư phụ, nếu như không vì gã họ Tô nhìn trộm lão nhân gia sử kiếm, đệ tử đâu có phải đi bắt y, thì làm sao gặp được Trương thế huynh. Cố nhiên sư phụ và ngũ cô hồng phúc tề thiên thì đã đành, lại thêm Trương thế huynh y đạo cao minh, nhưng tên họ Tô nói cho cùng cũng có một tí công lao nho nhỏ.

Cô năm nói với Hà Thái Xung:

- Ông thu bao nhiêu là đệ tử, thế nhưng lúc gặp chuyện nào có đứa nào giúp được gì, chỉ có mình Chiêm cô nương lập được đại công. Chiêm cô nương đã nhắm gã tiểu tử đó, ắt hẳn phải là người khá, ông thu thêm một đệ tử nữa, sau này lại là người đắc lực nhất không chừng.

Người ái thiếp này nói gì Hà Thái Xung cũng nghe nên liền nói:

- Được rồi, thu y cũng được có sao, nhưng có một điều kiện.

Cô năm hỏi:

- Cái gì thế?

Hà Thái Xung nghiêm nét mặt:

- Y gia nhập môn hạ của ta rồi, phải chú tâm học nghệ, không được si tâm vọng tưởng Xuân nhi, định lấy nó làm vợ, cái đó ta nhất định không bằng lòng.

Chiêm Xuân mặt mày đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu xuống. Cô năm cười khúc khích, nói:

- Ôi chào, ông làm sư phụ thì chính mình phải làm gương, chính mình năm thê bảy thiếp, lại cấm học trò lấy nhau là sao?

Hà Thái Xung vốn chỉ định nói đùa Chiêm Xuân, nghe thế bèn cười ha hả, nói:

- Uống rượu đi nào, uống nào.

Một con a hoàn bung khay, trên khay để một vò rượu, đi đến bên mâm tiệc, rót rượu cho từng người. Rượu này đặc sệt như keo, màu sắc vàng ửng, thơm ngon nức mũi. Hà Thái Xung nói:

- Trương huynh đệ, đây là danh sản của bản sơn, làm bằng hổ phách mật lê trên đỉnh núi, gọi là Hổ Phách Mật Lê Tửu, bên ngoài không có đượ, mình nên uống thêm với nhau ít chén.

Y trong bụng nghĩ thầm: “Làm thế nào để lừa đượ nó nói ra chỗ ở của Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn nhi? Việc này phải từ từ tính kế, nhất định không thể gấp gáp đượ”. Trương Vô Kỵ vốn không biết uống rượu, nhưng thấy mùi loại rượu Hổ Phách Mật Lê Tửu này xông lên ngào ngạt, nên cũng đưa chén ra, đang toan đưa lên môi, đột nhiên hai con kim ngân huyết xà trong bọc cùng kêu lên u u. Trương Vô Kỵ chợt động tâm, kêu lên:

- Rượu này không uống đượ.

Mọi người ngạc nhiên, đều vội đặt ly xuống. Trương Vô Kỵ lấy ống tre trong bọc ra, thả con kim quan hùng xà, con rắn liền đi tới bên cạnh chén rượu, thò đầu uống sạch không để lại một giọt. Trương Vô Kỵ lại cho nó vào trong ống, thả con ngân quan thư xà ra, cho nó uống một chén. Hai con rắn này rất quấn quít nhau, nếu chỉ thả một con trông hay mái sẽ không bao giờ đi xa, lại rất dễ bảo, thế nhưng nếu thả cả hai con ra một lượt thì khó có thể bắt trở lại, không những thế có khi còn hung bạo cắn lại người nuôi.

Cô năm cười:

- Tiểu huynh đệ, đôi rắn của chú biết uống rượu, trông hay quá nhỉ?

Trương Vô Kỵ nói:

- Xin cho người đem ra một con chó hay con mèo thử xem.

Đưa đây tớ đáp lời, quay mình toan đi vào. Trương Vô Kỵ nói:

- Chị này đứng lại đây đừng đi đâu, để người khác đi lấy con mèo, con chó đượ rồi.

Một lát sau, một người đầy tớ đem một con chó vàng vào. Trương Vô Kỵ lấy chén rượu trước mặt Hà Thái Xung, đổ vào mồm con chó. Con chó vàng hộc lên mấy tiếng, thất khổng ứa máu chết ngay.

Cô năm sợ đến toàn thân run rẩy, nói:

- - Trong rượu có thuốc độc... ai... ai định hại chúng ta thế này, Trương huynh đệ, sao cậu biết được?

Trương Vô Kỵ nói:

- Kim ngân huyết xà thích ăn độc vật, chúng người thấy chất độc trong rượu, nên cao hứng kêu lên.

Hà Thái Xung mặt tím lại, chộp ngay cổ tay đưa a hoàn, hỏi khễ:

- Rượu độc này ai bảo người đem lên đây?

Con ở đó sợ đến hết cả hồn vía, run rẩy đáp:

- Con ... con không biết rượu ... rượu có độc. Con ... con đem dưới nhà bếp lên ...

Hà Thái Xung hỏi:

- Người từ nhà bếp lên, có gặp ai không?

A hoàn đáp:

- Đi tới hành lang có gặp chị Hạnh Phương, chị ta giữ lại nói chuyện một lát, mở bình rượu ra ngửi mùi.

Hà Thái Xung, cô năm, Chiêm Xuân ba người nhìn nhau, đều có vẻ hãi sợ. Thì ra Hạnh Phương là người hầu của bà vợ cả. Trương Vô Kỵ nói:

- Hà tiên sinh, việc này tôi vẫn ngần ngại không nói ra, chỉ bên trong đang cố tra xét. Ông thử nghĩ xem, đôi Kim Ngân huyết xà này lúc đầu tại sao lại đến cắn ngón chân phu nhân để nọc độc truyền vào trong người? Cái đó cũng dễ hiểu, trong người phu nhân vốn đã có mạn tính độc dược sẵn rồi, mới dụ đôi Kim Ngân huyết xà đến. Người đã bỏ chất độc cho phu nhân và người hôm nay bỏ chất độc vào rượu chắc cũng là một.

Hà Thái Xung chưa kịp trả lời, đột nhiên rèm cửa mở ra, một bóng người thấp thoáng, Trương Vô Kỵ thấy dưới hai bên vú trên ngực đau nhói, đã bị người ta điểm trúng huyết đạo rồi một giọng nói sắc như dao cắt lên:

- Người nói không sai chút nào, chính ta hạ độc đó.

Người vừa đi vào là một người đàn bà cao lớn, tuổi đã quá trung niên, tóc hoa râm, hai mắt có uy, trong lông mày dường như có sát khí. Người đàn bà đó nói với Hà Thái Xung:

- Tôi bỏ nọc rết vào trong rượu, ông làm gì nào?

Cô năm vẻ mặt hoảng sợ, lập tức đứng dậy, cung kính chào:

- Thái thái.

Thì ra người đàn bà cao to này là nguyên phối của Hà Thái Xung, tên là Ban Thục Nhân, vốn là sư tử của ông ta. Hà Thái Xung thấy vợ hùng hổ tiến vào phòng, ngồi im không nói, chỉ hừ một tiếng. Ban Thục Nhân nói:

- Tôi hỏi ông, chính tôi hạ độc đó, ông làm gì nào?

Hà Thái Xung nói:

- Bà không ưa cậu bé này, cũng chẳng sao cả. Thế nhưng bà làm vậy không phân biệt trắng đen, lỡ tôi uống phải rượu độc vào trong bụng, thì có phải hỏng không?

Ban Thục Nhân giận dữ nói:

- Tất cả những người ở đây có ai tốt lành gì đâu, chết bót ai thì đỡ ngứa mắt một chút.

Bà ta cầm hồ rượu lên lắc thử, có tiếng óc ách, còn đến quá nửa bình, liền rót một ly đầy, đặt ngay trước mặt Hà Thái Xung, nói:

- Ta định hạ độc chết cả năm người, nhưng tên tiểu quỷ này phát giác, vậy ta tha cho bốn người khỏi chết. Còn một chén này ai uống cũng được. Lão qui, ông tùy ý lo liệu.

Nói xong nghe soẹt một tiếng đã rút kiếm cầm trên tay. Ban Thục Nhân là một nhân vật kiệt xuất trong phái Côn Lôn, còn lớn hơn Hà Thái Xung hai tuổi, nhập môn cũng sớm hơn ông ta, võ công không kém gì chồng. Hà Thái Xung khi còn trẻ anh tuấn tiêu sái, rất được vị sư tử này ưa thích. Sư phụ của họ là Bạch Lộc Tử đấu với một cao thủ của Minh giáo mà chết, không kịp để lại di ngôn khiến các đệ tử tranh đoạt chức chưởng môn, không ai chịu nhường ai. Ban Thục Nhân lúc đó hết sức suy cử Hà Thái Xung, hai người hợp lực, thế lực mạnh hẳn, so với các sư huynh đệ khác không ai sánh được, nên Hà Thái Xung mới được tiếp nhiệm ngôi vị. Ông ta nhớ ơn cảm đức nên lấy vị sư tử này làm vợ. Khi còn trẻ thì không sao, nhưng khi tuổi càng lớn, Ban Thục Nhân so với Hà Thái Xung xem như già hơn chục tuổi. Hà Thái Xung lấy có không có con nối dõi tông đường, nên nạp thêm thị thiếp.

Trong mấy chục năm nay tích uy, lại thêm Hà Thái Xung biết mình không nên không phải, trong lòng hổ thẹn, đối với vị vừa là sư tử vừa là nghiêm thê này càng thêm nể sợ. Thế nhưng sợ là một chuyện, thị thiếp cứ lấy hết người này đến người khác, nhưng mỗi khi thêm một phòng, thì đối với vợ lại sợ thêm mấy phần. Lúc này Hà Thái Xung thấy vợ để chén rượu độc trước mặt mình, ông ta hoàn toàn không có ý gì chống lại, nghĩ thầm: “Bản thân mình đương nhiên không uống rồi, cô năm và Xuân nhi lẽ dĩ nhiên cũng không, Trương Vô Kỵ là ân nhân cứu mạng của mình, chỉ có con bé con này là đối với mình vô thân vô cố”. Y liền đứng lên, đưa chén rượu cho Dương Bất Hối nói:

- Này bé, người uống chén rượu này đi.

Dương Bất Hối kinh hãi, nó vừa thấy một con chó to khỏe thể mà uống một chén rượu đã lăn ra chết tươi, nên đâu dám cầm chén rượu, khóc òa lên:

- Tôi không uống, tôi không uống.

Hà Thái Xung liền nắm ngay ngực nó, định đổ chén rượu vào mồm. Trương Vô Kỵ liền thân nhiên nói:

- Để tôi uống cũng được.

Hà Thái Xung trong bụng không bằng lòng nhưng không dám buông lời cự tuyệt. Ban Thục Nhân bụng dạ ghen ghét, muốn bỏ thuốc độc giết người thiếp mà Hà Thái Xung sủng ái nhất là cô năm, tưởng đã chắc ăn, nào ngờ Trương Vô Kỵ từ đâu tới cứu nàng ta khỏi, thành thử trong bụng ghét cay ghét đắng thiếu niên này, nên lạnh lùng nói:

- Thằng bé này nhiều trò cổ quái, có giải được không chừng. Nếu người thay nó uống thì một chén không đủ, phải uống cạn cả bình.

Trương Vô Kỵ đưa mắt nhìn Hà Thái Xung, mong y sẽ đưa ra vài lời khuyên giải, nào ngờ lão ta chỉ cúi đầu không dám hé môi nói một lời. Chiêm Xuân và cô năm cũng lặng thinh, sợ nếu mở miệng, Ban Thục Nhân lại trút cơn giận lên đầu mình, bắt uống hơn nửa vò rượu kia không chừng. Trương Vô Kỵ trong lòng tê tái, nghĩ thầm: “Mấy người này tính mệnh đều do mình cứu cả, nhưng khi ta vừa gặp nguy nan, bọn họ liền tụ thủ bàng quan, đến một lời xin giùm cũng không dám”. Y liền nói:

- Chiêm cô nương, sau khi tôi chết rồi, nhờ cô đưa em bé này đến Tọa Vong Phong kiểm cha nó, liệu có được chăng?

Chiêm Xuân nhìn sư phụ thấy Hà Thái Xung gật đầu, liền nói:

- Được rồi, tôi sẽ đưa nó đi.

Tuy nhiên trong lòng cô ta nghĩ thầm: “Dãy Côn Lôn dài cả nghìn dặm, biết Tọa Vong Phong ở chỗ nào mà tìm?” Trương Vô Kỵ thấy cô ta nói cho qua chuyện, không một chút thành ý nào, biết những người này toàn là loại vô tình bạc bẽo, có nói thêm cũng chỉ phí lời, cười khẩy:

- Phái Côn Lôn là một danh môn đại phái trong võ lâm, hóa ra là thế. Hà tiên sinh, đưa rượu cho tôi uống.

Hà Thái Xung nghe thế trong bụng tức giận, chỉ muốn cho Vô Kỵ uống rượu chết đi cho xong, để cho vợ mình hả dạ, khỏi tìm kẻ khác giết hại cô năm, chuyện cấp bách quan trọng như lửa cháy lông mày, còn tung tích Tạ Tôn không cần nữa, liền cầm ngay vò rượu đổ thẳng vào mồm Trương Vô Kỵ.

Dương Bất Hối ôm chặt lấy anh, khóc òa lên. Ban Thục Nhân khinh khỉnh nói:

- Người y thuật có giỏi, ta thử xem có cứu được chính mình không nào?

Y thị liền giơ ngón tay điểm vào đầu vai và mạng sườn Vô Kỵ mấy chỗ, lại xoay ngược cán kiếm điểm mấy đại huyệt trên người tất cả Hà Thái Xung, Chiêm Xuân, cô năm và Dương Bất Hối, nói:

- Hai giờ nữa ta sẽ quay lại tha cho các người.

Khi bà ta điễm huyết, Hà Thái Xung và Chiêm Xuân không dám động đậy, cũng không dám né tránh. Ban Thục Nhân quay lại nói với những thị tì đang đứng bên cạnh:

- Đi ra hết.

Bà ta ra sau cùng, quay tay đóng cửa, vừa đi cười nhạt liên tiếp.

Uống rượu độc rồi, chỉ giây lát Vô Kỵ bụng đau như cắt, thấy Ban Thục Nhân ra khỏi phòng đóng cửa lại, nghĩ thầm: “Người đi khỏi rồi, chưa chắc ta đã chết đâu”. Y cố nhịn đau, ám tự vận khí, dùng phương pháp Tạ Tôn truyền cho, trước hết tự giải các huyết đạo bị điễm, sau đó nhổ mấy sợi tóc trên đầu, cho vào trong cổ họng ngoáy ngoáy, ngứa miệng ọe một tiếng nôn ra, rượu độc mùi phần cũng thổ ra được tám chín. Hà Thái Xung, Chiêm Xuân thấy y đã bị điễm huyết mà vẫn cử động được, đều lấy làm vô cùng kinh ngạc.

Hà Thái Xung muốn ra tay ngăn trở, nhưng khổ nỗi chính y cũng bị vợ điễm huyết, tuy một thân võ công cũng chỉ đành giương mắt nhìn, có nóng nảy cũng không làm gì được. Trương Vô Kỵ thấy trong bụng vẫn còn đau, cổ mửa thêm nhưng không được, nghĩ bụng phải thoát khỏi nguy cơ trước, sau sẽ tìm cách trừ độc, liền đưa tay giải huyết cho Dương Bất Hối. Nào ngờ thủ pháp điễm huyết của Ban Thục Nhân rất tinh diệu, Trương Vô Kỵ nắn mãi vẫn không giải được, lúc này sự thế khẩn bách, không dám thử các phương pháp khác, nên ôm con bé lên, mở cửa sổ nhìn ra, không thấy ai liền bỏ Dương Bất Hối ra ngoài.

Nếu Hà Thái Xung dùng chân khí thúc đẩy các huyết đạo, chỉ nửa giờ là các huyết đạo cũng giải khai, nay thấy Trương Vô Kỵ đang định bỏ trốn, sợ khi bà vợ tra hỏi thế nào cũng gây rắc rối, huống chi để một thằng bé con phái Võ Đang tay không trốn từ Tam Thánh Đường của phái Côn Lôn xuống, đem chuyện vong ân phụ nghĩa của mình truyền khắp giang hồ, thì còn mặt mũi nào xưng là một đại tông sư?

Thành thử không thể nào không bắt y lại giết đi, nên y hít một hơi dài, đang tính kêu lên báo động cho vợ biết. Trương Vô Kỵ đã tính đến chuyện đó, lấy trong bọc ra một viên thuốc màu đen, nhét vào mồm cô năm, nói:

- Đây là một viên Cửu Tì Hoàn, mười hai giờ đồng hồ sau, ngũ phủ nhân sẽ bị đứt ruột, đứng tim mà chết. Tôi sẽ để thuốc giải cách đây ba mươi dặm trên một cây to, có đánh dấu, ba giờ đồng hồ sau, Hà tiên sinh có thể sai người đến lấy. Nếu tôi đi ra mà bị bắt lại, thì có thêm một người nữa chết cùng với tôi cũng là điều hay.

Vô Kỵ làm như thế thật ngoài dự liệu của Hà Thái Xung, y trầm ngâm một chút, nói nhỏ:

- Tiểu huynh đệ, tuy Tam Thánh Đường của chúng tôi không phải đầm rồng hang hổ gì, nhưng hai đứa trẻ như các người, không thể nào qua được đâu.

Trương Vô Kỵ biết y không nói sai, lạnh lùng đáp:

- Thế nhưng viên thuốc Cửu Tì Hoàn mà ngũ phu nhân vừa uống, tại đây ngoài tôi ra không ai có thể giải cứu được.

Hà Thái Xung nói:

- Được rồi, cậu giải huyết cho tôi, tôi sẽ đích thân đưa cậu xuống núi.

Hai huyết Hà Thái Xung bị điếm là Phong Trì và Kinh Môn, Trương Vô Kỵ liền xoa bóp các huyết Thiên Trụ, Hoàn Khiêu, Đại Truy, Thương Khúc một hồi, nhưng không hiệu quả. Hai người thăm phục lẫn nhau, Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Công phu điếm huyết của phái Côn Lôn quả là ghê gớm, Hồ tiên sinh truyền cho ta tất cả bảy phương pháp giải huyết khác nhau, ta áp dụng mà không có hiệu quả”.

Hà Thái Xung lại nghĩ bụng: “Tiểu tử này sao biết nhiều phương pháp giải huyết thế, thủ pháp quái dị, thực là cao minh. Sư tử rõ ràng điếm bảy tám chỗ trên người y, vậy mà sao không ăn thua gì cả? Phái Võ Đương những năm gần đây danh chấn giang hồ, lão đạo Trương Tam Phong quả thực bản lãnh không ai sánh kịp. Hôm đó ở trên núi Võ Đương, may mà mình không động thủ với họ, nếu không thế nào cũng bị bẽ mặt. Một đứa bé con mà đã thế này, lớn lên còn lợi hại gấp mười”.

Y không biết công phu tự thông huyết đạo của Vô Kỵ là học ở Tạ Tốn, còn phép giải huyết là do Hồ Thanh Ngu truyền thụ, việc phái Võ Đương danh chấn thiên hạ với hai công phu bản lãnh của Vô Kỵ không có liên can gì.

Hà Thái Xung thấy y giải huyết không hiệu quả, bỗng chột nghĩ ra, nói:

- Cậu đem bình trà lại đây, cho tôi uống vài ngụm.

Trương Vô Kỵ không hiểu sao y đột nhiên lúc này lại đòi uống trà, nhưng chắc rằng vì lo lắng cho tính mạng ái thiếp, không dám giở trò gì với mình, nên lấy bình trà đem lại để vào miệng cho ông ta uống. Hà Thái Xung uống một ngụm to, nhưng không nuốt xuống, nhắm thẳng vào huyết Thanh Lãnh Uyên ở khoeo tay phun mạnh một cái. Một luồng nước vọt thẳng ra nghe phụp một tiếng, lập tức giải ngay huyết đạo trên tay y.

Trương Vô Kỵ từ khi đến Tam Thánh Đường ở núi Côn Lôn, chỉ thấy Hà Thái Xung lo lắng buồn rầu vì bệnh trạng của cô năm, sợ vợ cả chiều vợ lẽ, vừa khiếp nhược vừa nhỏ nhen, chẳng khác gì một người đàn ông tâm thương, bây giờ lần đầu thấy y hiển thị võ công, không khỏi giật mình kinh sợ: “Võ công của vị chưởng môn phái Côn Lôn thâm hậu như thế, vậy mà trước nay mình vẫn cứ coi thường ông ta. Xem ra ông ta không kém gì Du nhị sư bá, Kim Hoa bà bà, Diệt Tuyệt sư thái. Lúc đầu mình thấy ông ta tâm thương, kém cỏi, quên rằng ở vị trí chưởng môn phái Côn Lôn ắt phải có điếm người khác không theo kịp. Luồng tên nước này mà nhắm vào mặt hay ngực ta, thế nào mình cũng chết ngay”.

Hà Thái Xung lấy tay phải quay quay vài vòng, rồi tự giải huyết ở trên đùi mình, nói:

- Người cho cô ta uống giải độc trước đi, ta sẽ đưa người ra khỏi thung lũng an toàn.

Trương Vô Kỵ lắc đầu, Hà Thái Xung vội vã nói:

- - Ta là chưởng môn phái Côn Lôn, không lẽ thất tín với một đứa trẻ như người sao? Lỡ như độc tính phát tác, thì biết làm cách nào bây giờ?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chết độc không phát bất ngờ đâu.

Hà Thái Xung thở dài một tiếng, nói:

- Được rồi, bọn mình lên đi vậy.

Hai người đi ra bằng cửa sổ, Hà Thái Xung dùng tay phất nhẹ một cái vào lưng Dương Bất Hối, lập tức giải ngay huyết đạo cho cô bé, thủ pháp khinh linh không ai bì kịp. Trương Vô Kỵ thật là bội phục, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ, Hà Thái Xung biết được tâm ý của y, mỉm cười, mỗi tay dắt một đứa, vòng qua hoa viên đằng sau Tam Thánh Đường, theo cửa hông mà đi.

Tam Thánh Đường trước sau có đến chín lối vào, đi khỏi hoa viên, lại theo một dãy hoa vòng vèo, qua khỏi nhiều sảnh đường khác nữa. Chỉ thấy nhà cửa san sát, cổng trong cổng ngoài, nếu không do Hà Thái Xung đích thân dẫn đi, Trương Vô Kỵ thế nào cũng lạc, dù đệ tử phái Côn Lôn không ngăn trở cũng chưa chắc đã qua được.

Qua khỏi Tam Thánh Đường, Hà Thái Xung tay phải bồng Dương Bất Hối, tay trái cắp Trương Vô Kỵ, thi triển khinh công theo hướng tây bắc mà chạy. Trương Vô Kỵ bị y ôm lên, thân hình nhẹ nhàng bay bổng, mỗi lần nhảy cả hơn một trượng, chỉ thấy gió ù ù bên tai, chẳng khác gì bay trong không trung, khiến cho tấm lòng kính phục phái Côn Lôn và bản thân Hà Thái Xung tăng thêm mấy phần.

Y biết chất độc trong bụng chưa hết, vội vàng móc trong bọc ra hai viên thuốc giải độc, uống vào lúc ấy mới yên tâm. Đang chạy đi, bỗng nghe tiếng đàn bà kêu:

- Hà Thái Xung Hà Thái Xung mau đứng lại ta bảo ...

Tiếng nói đó theo gió mà tới, tưởng như thật xa, mà cũng thật gần, chính là giọng của Ban Thục Nhân. Hà Thái Xung hơi chần chừ, rồi đứng lại, thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ, hai người mau chạy đi, nội nhân đuổi tới nơi rồi, ta không thể giúp hai người được nữa.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Người này đối với ta cũng không đến nỗi tệ bạc lắm” liền nói:

- Hà tiên sinh, ông về đi được rồi. Viên thuốc tôi cho cô năm uống không phải độc dược đâu, cũng chẳng phải Cửu Tì Hoàn, chỉ là một viên thuốc giảm ho, thông cổ Tang Bối Hoàn thôi. Mấy hôm trước Bất Hối muội muội bị ho, tôi bào chế cho nó uống, còn mấy viên để lại, không khỏi làm ông kinh sợ.

Hà Thái Xung vừa tức vừa sợ, lại cũng yên tâm, quát lên:

- Có thật không phải độc dược chẳng?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Ngươi phu nhân do tay tôi cứu sống, lẽ nào lại bỏ thuốc độc hại bà ta.

Chỉ nghe Ban Thục Nhân liên tiếp kêu réo:

- Hà Thái Xung ... Hà Thái Xung ... ngươi chạy có nổi không?

Tiếng gọi càng lúc càng gần. Hà Thái Xung sờ dĩ ôm Trương Vô Kỵ và Dương Bất Hối chạy trốn, chỉ vì sợ ái thiếp của y độc tính phát tác không trị kịp, bây giờ biết chắc thuốc cô năm uống không phải là thuốc độc, hóa ra bị thằng nhỏ này đánh lừa, cơn giận bùng lên, y liền giáng cho Vô Kỵ bốp bốp bốp bốp bốn cái tát liền, khiến hai má thằng nhỏ sưng vù lên, mồm đầy máu.

Trương Vô Kỵ trong lòng hết sức hối hận, vội sử chiêu Đảo Kỵ Long trong Võ Đương trường quyền, giơ tay đỡ. Chiêu này ví như cờ Du Liên Châu sử dụng, ắt uy lực vô cùng, nhưng Vô Kỵ chỉ học được chút vỏ bên ngoài, làm sao có thể chống được với chưởng môn phái Côn Lôn? Hà Thái Xung hơi nghiêng mình né qua, đánh ra một chưởng trúng ngay mắt phải Vô Kỵ, khiến mắt sưng lên. Trương Vô Kỵ biết bản lĩnh mình so với ông ta hơn kém quá xa, một chiêu không ăn thua gì, đành thông tay đứng chịu không kháng cự gì nữa.

Thế nhưng Hà Thái Xung đâu phải thằng bé đứng yên mà ngừng tay, y tay trái một cái, tay phải một cái đánh liên tiếp không ngừng. Tuy chưởng của ông ta không vận nội lực, nếu không một cú là đánh chết nó ngay, nhưng dù sao, chưởng nào chưởng nấy cũng làm cho Vô Kỵ mắt hoa đầu vầng, đau đớn không sao chịu nổi.

Y vừa bắt đầu dụng kinh, Ban Thục Nhân đã dẫn hai đệ tử chạy đến, lạng lẽ đứng một bên. Ban Thục Nhân thấy Trương Vô Kỵ hoàn toàn không kháng cự, không thấy hứng thú nói:

- Ngươi đánh con bé đó thử coi.

Hà Thái Xung hơi chuyển người qua, nghe bốp một cái, đã tát cho Dương Bất Hối một cái. Dương Bất Hối đau quá, lập tức khóc ré lên. Trương Vô Kỵ giận dữ nói:

- Ngươi đánh ta đi, sao lại ăn hiếp một đứa con gái nhỏ?

Hà Thái Xung không thèm để ý, lại giơ tay đánh Dương Bất Hối tiếp. Trương Vô Kỵ nhảy tới, lấy đầu húc vào bụng y. Ban Thục Nhân cười khẩy nói:

- Một đũa bé như thế, còn có tình nghĩa, có đầu như người trắng hoa, là một đũa vô tình vô nghĩa.

Hà Thái Xung nghe vợ mĩa mai, mặt đỏ bừng, chộp cổ Trương Vô Kỵ, ném ra bên ngoài, quát lớn:

- Đồ chó má, cho mày đi theo bố mẹ mày.

Y ném cái đó sử dụng lực thật sự, nhắm ngay một tảng đá lớn ở sườn núi liệng tới. Trương Vô Kỵ thấy thân hình bay vụt đi, chỉ nháy mắt sẽ đập vào tảng đá, đầu nát như tương.

Nào ngờ ngay lúc đó từ đâu một luồng lực đạo bay tới, đỡ lấy y đứng thẳng trên mặt đất ngay bên cạnh tảng đá. Trương Vô Kỵ hồn phách chưa định, vừa đứng xuống giương đôi mắt sung vũ nhìn qua, thấy cách độ năm thước, một thư sinh trung niên mặc trường bào trắng bằng vải thô đứng đó.

Ban Thục Nhân và Hà Thái Xung cùng kinh hãi, thư sinh này đến từ lúc nào, ở đâu đến, sao họ không hề hay biết, dù y có trốn ở sau tảng đá, với bản lãnh của hai người lẽ nào không phát giác? Hà Thái Xung khi ném Trương Vô Kỵ vào tảng đá, lực đạo ít ra cũng năm sáu trăm cân, vậy mà thư sinh đó tay áo chỉ cuộn một cái, lập tức tiêu giải, đẩy Trương Vô Kỵ sang một bên, hiển nhiên võ công thực là cao siêu. Người đó chỉ độ trên dưới bốn mươi, tướng mạo tuấn nhã, có điều hai lông mày hơi xuôi xuống, hai bên mép có mấy ngấn sâu, không khỏi có tướng buồn rầu khổ sở. Y không nói năng, không động đậy, thần sắc thản nhiên, tưởng như đang mải mê nghĩ chuyện đâu đâu, không để ý tới việc trước mắt.

Hà Thái Xung đằng hắng một tiếng, hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao lại nhúng tay vào việc người khác, can dự vào việc của phái Côn Lôn?

Thư sinh đó lạnh lùng đáp:

- Có phải hai vị là Thiết Cầm tiên sinh và Hà phu nhân chăng? Tại hạ là Dương Tiêu.

Hai chữ Dương Tiêu vừa ra khỏi cửa miệng, Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân, Trương Vô Kỵ không hẹn mà cùng “A” lên một tiếng. Có điều tiếng kêu của Vô Kỵ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, còn vợ chồng họ Hà thì vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ. Chỉ nghe soẹt soẹt, hai đệ tử của phái Côn Lôn đã rút kiếm khỏi bao, chuyển ngược cán lại đưa cho sư phụ sư mẫu.

Hà Thái Xung giơ kiếm ngang bụng, ra thế sử chiêu Tuyệt Ứng Lam Kiều. Ban Thục Nhân mũi kiếm xeo xéo xuống đất, ra chiêu Mộc Diệp Tiêu Tiêu. Hai chiêu này đều là kiếm pháp tinh ảo của phái Côn Lôn, thoạt trông có vẻ tầm thường, dễ dàng sơ sài, nhưng thực ra bên trong có ẩn bảy tám chiêu hết sức ghê gớm. Hai người cũng đã vận nội lực lên cánh tay phải, chỉ cần rung cổ tay một cái, kiếm quang lóe lên là đã đâm bảy tám chỗ yếu hại trên người địch nhân.

Lúc này hai người gặp phải kinh địch, đành giờ hết bình sinh tuyệt học ra đối phó.

Dương Tiêu vẫn bình thản tưởng như không biết đến, nghe Trương Vô Kỵ trong tiếng kêu đầy vẻ vui mừng, hơi ngạc nhiên, quay sang liếc y một cái. Lúc này mặt Trương Vô Kỵ đầy máu tươi, mũi sưng mắt bầm, bị Hà Thái Xung đánh không còn ra hình thù gì nữa, nhưng trong lòng đầy hoan hỉ, tuy khó coi như thế nhưng niềm vui sướng vẫn lộ ra. Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Ông ... ông có phải là Quang Minh tả sứ giả của Minh giáo Dương Tiêu Dương bá bá đấy không?

Dương Tiêu gật đầu, hỏi:

- Sao một đứa bé như cậu lại biết được tên tôi?

Trương Vô Kỵ chỉ vào Dương Bất Hối, nói:

- Nó là con gái của bác đó.

Y nắm tay Dương Bất Hối đưa đến nói:

- Bất Hối muội muội, mau gọi cha đi, mau gọi cha đi. Anh em mình cuối cùng đã tìm thấy ông ấy rồi.

Dương Bất Hối giương mắt trừng trừng nhìn Dương Tiêu, mười phần đến chín không tin, ông ta có phải cha nó không nó cũng không cần, chỉ hỏi lại:

- Mẹ con đâu? Sao mẹ chưa bay từ trên trời xuống?

Dương Tiêu trong lòng bàng hoàng, chộp lấy đầu vai Trương Vô Kỵ, hỏi:

- Đây cậu bé, người nói cho rõ ràng. Nó ... nó là con của ai, mẹ nó là ai?

Y tay dụng lực nắm chặt, đầu vai Trương Vô Kỵ kêu lách cách, đau thấu tâm can. Trương Vô Kỵ không chịu hèn, quyết không kêu đau, nhưng sau cùng cũng phải "A" lên một tiếng, nói:

- Nó là con gái bác, mẹ nó là nữ hiệp Kỷ Hiểu Phù của phái Nga Mi.

Mặt Dương Tiêu vốn đã xanh xao, lúc này lại không còn chút huyết sắc nào, run run nói:

- Nàng ... nàng có con gái ư? Nàng ... nàng bây giờ ở đâu?

Vội vàng cúi xuống bế Dương Bất Hối lên, thấy con bé bị Hà Thái Xung đánh hai cái tát, mặt sưng vù, nhưng trong nét mày ánh mắt, vẫn có vài phần xinh tươi của Kỷ Hiểu Phù. Đang định hỏi lại, đột nhiên Dương Tiêu thấy trên cổ nó có một sợi dây tơ đen, nhẹ nhàng kéo ra, thấy ở đầu kia có đeo một cái thiết bài, trên thiết bài có một ngọn lửa đang bốc cháy kết bằng chỉ vàng. Đó chính là Thiết Diễm Lệnh của Minh giáo mà y đã tặng cho Kỷ Hiểu Phù, nên không còn hoài nghi gì nữa, liền ôm chặt Dương Bất Hối vào lòng, hỏi:

- Mẹ con đâu? Mẹ con đâu?

Dương Bất Hối nói:

- Mẹ con đi lên trời rồi, con đang đi tìm, ba có thấy mẹ con không?

Dương Tiêu thấy nó còn bé quá, nói năng không rõ ràng, đưa mắt cho Trương Vô Kỵ có ý dò hỏi. Trương Vô Kỵ thở dài một tiếng, nói:

- Dương bá bá, cháu nói ra bác đừng buồn. Kỵ cô cô bị sư phụ cô ta đánh chết rồi, lúc sắp chết ...

Dương Tiêu la lớn:

- Ngươi dối ta, ngươi dối ta.

Nghe một tiếng cách, cánh tay trái của Vô Kỵ đã bị y bóp gãy, lịch bạch lịch bạch, cả hai người đều ngã lăn ra, tay phải Dương Tiêu vẫn còn ôm chặt đứa con gái.

Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân đưa mắt nhìn nhau, hai người cùng vung kiếm tới, chia nhau chỉ ngay vào cổ họng và giữa hai lông mày Dương Tiêu. Dương Tiêu là đại cao thủ của Minh giáo, uy danh rất lớn. Sư phụ của Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân là Bạch Lộc Tử chết dưới tay người của Minh giáo, thủ phạm đích thực là ai không biết, nhưng người của phái Côn Lôn đều đồ đệ cho Dương Tiêu. Hôm nay hai vợ chồng họ Hà bất ngờ gặp y tại đây, trong bụng hết sức phật phùng, chưa biết sẽ ra sao, bỗng thấy y đột nhiên bất tỉnh, quả thực là dịp may trời cho, lập tức ra tay chế ngự hai nơi yếu hại.

Ban Thục Nhân nói:

- Chặt đứt hai tay y đã rồi tính sau.

Hà Thái Xung đáp lời:

- Đúng thế.

Lúc đó Dương Tiêu chưa tỉnh lại, Trương Vô Kỵ thì chỗ gãy trên tay đau nhói đến toát mồ hôi, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, thấy tình thế nguy cấp, vội lấy chân điểm nhẹ vào huyệt Bách Hội trên đầu Dương Tiêu.

Huyệt Bách Hội liên quan đến óc, nay bị chấn động, Dương Tiêu lập tức tỉnh lại, vừa hé mắt ra, thấy hơi lạnh rung rung, một mũi kiếm đang để ngay mi tâm mình, kế tiếp ánh sáng xanh lấp lánh, một thanh kiếm khác chém xuống tay trái. Y dù muốn ra chiêu chống trả, không sao kịp nữa, hướng chi kiếm của Ban Thục Nhân chế ngự ngay chỗ yếu hại trên người khiến không thể nào cử động được, nên vội vàng vận chân khí ra tay trái.

Trường kiếm của Hà Thái Xung chém xuống, đột nhiên mũi kiếm trượt sang một bên, lưỡi kiếm cũng không xuống được, giống như chém phải một vật vừa trơn vừa dai, nhưng thấy máu đã vọt ra tay áo trắng, y cũng đã bị thương.

Ngay lúc đó, thân hình Dương Tiêu đột nhiên chuôi về phía sau hơn một trượng, tưởng như có ai lấy dây buộc vào cổ y dùng thủ pháp thật nhanh kéo đi.

Kiểm của Ban Thục Nhân vốn đã để vào mi tâm của Dương Tiêu, thân y tuột về sau nhanh quá, mũi kiếm liền rạch từ giữa hai lông mày xuống mũi, miệng, ngực thành một đường máu dài, sâu đến vài phân. Chiêu này thực là nguy hiểm, nếu mũi kiếm của Ban Thục Nhân chỉ nhấn sâu thêm độ nửa tấc, Dương Tiêu sẽ không khỏi bị cái họa mổ bụng phanh thây. Thân hình y vừa lướt ra được, lập tức dựng tung lên, trông như thân thể có một cái lò so, nhưng người thì lại cứng đờ đờ, trông không khác gì một xác chết.

Dương Tiêu vừa đứng lên, hai chân đạp xuống, nghe lách cách hai tiếng, song kiếm của vợ chồng họ Hà gãy đôi ngay. Tuy hai chân của y đạp xuống có trước có sau, nhưng nhanh như ánh chớp, trông như đạp xuống cùng một lúc vậy. Với tài nghệ kiếm pháp của Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân, Dương Tiêu võ công tuy cao, nhưng cũng không thể nào chỉ một chiêu đã đạp gãy binh khí của hai người, nhưng vì chiêu số quái dị, đã trọng thương rồi lại đột nhiên thoát thân phản kích, vợ chồng họ Hà đang kinh hãi, không kịp rút kiếm về.

Dương Tiêu lập tức hai chân đá ra, hai mảnh lưỡi kiếm lập tức chia ra bắn vào hai người. Vợ chồng Hà Thái Xung liền giơ hai thanh kiếm gãy ra đỡ, tuy gạt được ra nhưng cũng hoảng sợ, vội nhảy lùi về phía sau, người đứng bên tây bắc, kẻ đứng phía đông nam. Hai vợ chồng mỗi người cầm một nửa thanh kiếm, dương kiếm chỉ lên trời, âm kiếm chỉ xuống đất, song kiếm hợp bích, sử dụng Lương Nghi kiếm pháp của phái Côn Lôn, trong lòng tuy hoảng hốt, nhưng vẫn khí định thần nhàn, ngưng trọng như núi.

Lương Nghi kiếm pháp của phái Côn Lôn nổi danh đã mấy trăm năm, là một trong những kiếm pháp nổi danh trong thiên hạ, hai vợ chồng họ Hà đồng môn học nghệ, từ trẻ luyện đến già, tinh thực vô cùng. Dương Tiêu đã mấy lần đại chiến với phái Côn Lôn, biết kiếm pháp này rất lợi hại, tuy không sợ gì, nhưng muốn đánh bại hai người không thể nào dưới vài trăm chiêu, lúc này chỉ nghĩ đến việc sống chết của Kỷ Hiểu Phù, làm gì có bụng nào mà tranh đấu. Huống chi trên tay và trên mặt thương thế không phải là nhẹ, nếu để máu chảy mãi, sẽ thực là hung hiểm, nên cười nhạt nói:

- Phái Côn Lôn càng ngày càng tệ hại, hôm nay ta tạm bỏ qua, sau này sẽ kiếm hiền kháng lệ[6] đòi món nợ này.

Y tay trái bồng Dương Bất Hối, tay phải nắm Trương Vô Kỵ, không thấy y cử động đôi chân, đột nhiên thụt lùi hơn một trượng, xoay mình một cái đã vọt ra ngoài mấy trượng. Vợ chồng Hà Thái Xung đang kinh hoảng, nay thấy tên đại ma đầu tự ý bỏ đi, nên nào dám đuổi theo.

Dương Tiêu dắt hai đứa trẻ chạy một mạch luôn mấy dặm, đột nhiên ngừng lại, hỏi Trương Vô Kỵ:

- Kỷ Hiểu Phù cô nương sự thể như thế nào?

Y đang chạy nhanh, nào ngờ muốn dừng là dừng, thân hình như đóng chặt dưới đất, không di động nửa phân. Trương Vô Kỵ thu thế không kịp, ngã bở

nhào về trước, nếu không được Dương Tiêu níu lại, ắt đã lăn dưới đất, nghe y hỏi như thế, thờ hồn hên mấy lần mới nói:

- Kỳ cô nương đã chết rồi, bác tin cũng được, không tin cũng không sao, việc gì phải bóp gãy tay cháu.

Dương Tiêu trên mặt thoáng vẻ ân hận, hỏi tiếp:

- Nàng ... vì sao nàng chết?

Thanh âm dường như có chiều nghẹn ngào. Trương Vô Kỵ uống phải độc tửu của Ban Thục Nhân, tuy đã nôn ra gần hết, trên đường cũng đã uống hai viên thuốc giải độc, nhưng chất độc chưa hết hẳn, lúc này trong bụng lại bắt đầu đau. Y lấy con kim quan huyết xà cho nó cắn đầu ngón tay trở hút chất độc, một mặt kể cho Dương Tiêu nghe tại sao y biết được Kỳ Hiểu Phù, làm sao trị bệnh cho cô ta, tại sao nàng bị Diệt Tuyệt sư thái đánh chết kể lại đầu đuôi. Đến khi kể xong, kim quan huyết xà cũng đã hút hết máu độc trong cơ thể y.

Dương Tiêu lại hỏi kỹ những lời nàng thốt ra khi sắp chết, rơi lệ nói:

- Diệt Tuyệt ác ni ép nàng phải đến hại ta, chỉ cần nàng nhận lời, là sẽ lập được đại công với phái Nga Mi, có thể kế thừa chức vụ trưởng môn. Ôi, Hiểu Phù ôi Hiểu Phù, em thà chết chứ không chịu làm. Thực ra, em chỉ cần giả vờ ưng thuận, hai đứa mình chẳng những gặp lại nhau, mà cũng chẳng chết dưới tay của Diệt Tuyệt ác ni đâu.

Trương Vô Kỵ nói:

- Kỳ cô cô là người chính trực, cô không muốn lên hạ độc thủ hại bác, lại cũng không muốn dùng lời giả dối để đánh lừa sư phụ.

Dương Tiêu buồn bã nhếch mép:

- Cậu quả thực đáng là người tri kỷ của Hiểu Phù... đâu ngờ rằng sư phụ nàng độc ác đến thế, đang tâm giết nàng.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cháu đáp ứng Kỳ cô cô, đưa Bất Hối muối muối đến giao cho bác ...

Dương Tiêu giật mình, nói:

- Bất Hối muối muối?

Y quay sang hỏi Dương Bất Hối:

- Con yêu quý của bố, con họ gì? Tên gì?

Dương Bất Hối đáp:

- Con họ Dương, tên là Bất Hối.

Dương Tiêu ngừng đầu lên hú một tiếng dài, làm chân động bốn bề, lá cây rơi lả tả hồi lâu chưa dứt, nói:

- Con quả thực họ Dương. Bất Hối, Bất Hối. Đúng rồi, Hiểu Phù ơi, tuy ta cưỡng bức em, nhưng không vì thế mà em hối tiếc.

Trương Vô Kỳ đã nghe Kỷ Hiểu Phù kể qua cái nghiệt duyên của hai người, lúc này thấy Dương Tiêu anh tuấn tiêu sái, tuổi tuy có hơi lớn, nhưng không mất cái phong độ của một người đàn ông đẹp trai, so với Ân Lê Đình lục thúc vẫn còn tính khí trẻ con, thì người như Dương Tiêu vẫn dễ được đàn bà say đắm hơn. Kỷ Hiểu Phù bị y cưỡng bức thất thân nhưng lại đổi thành mê say y, cũng không trách cô ta được. Ở vào tuổi của Vô Kỳ tuy không hiểu rõ mọi bề, nhưng cũng mơ hồ nhận ra điều đó.

Tay trái của Trương Vô Kỳ bị gãy đau đớn không chịu nổi, nhất thời không kiếm ra các loại dược vật để tiếp cốt và giảm đau, đành phải nối xương trước, đắp ít lá làm bột sung, bẻ hai cành cây dùng vỏ cây bó lại để giữ cánh tay. Dương Tiêu thấy y tuổi còn nhỏ, một tay tiếp cốt trị thương, thủ pháp thập phần khéo léo cũng lấy làm lạ.

Trương Vô Kỳ buộc tay xong rồi, nói:

- Dương bá bá, cháu không phụ lòng ủy thác của Kỷ cô cô, Bất Hối muội muội đã gặp được cha. Vậy mình chia tay từ đây.

Dương Tiêu nói:

- Cậu đường xa vạn dặm, đưa con ta đến, lẽ nào ta không có gì báo đáp? Cậu muốn gì, chỉ cần mở miệng nói ra, chuyện gì mà Dương Tiêu này không làm được, vật gì mà ta không lấy được, thiên hạ chắc cũng không mấy người làm nổi.

Trương Vô Kỳ cười ha hả, nói:

- Dương bá bá, bác xem Kỷ cô cô nhẹ thể quá, uống công cô ấy chết vì bác.

Dương Tiêu mặt mày đại biến, quát hỏi:

- Người nói gì?

Trương Vô Kỳ nói:

- Kỷ cô cô không coi thường cháu, nên mới gửi con để cháu mang đến cho bác, nếu vì cháu cầu gì mà đến đây, người như thế có đáng để gửi gắm chăng?

Y trong bụng nghĩ thầm: “Trên đường đi em Bất Hối gặp biết bao điều nguy nan, ta bao nhiêu lần lấy thân ra đỡ? Nếu ta là kẻ tham lợi vô nghĩa, làm gì cha con hôm nay có thể đoàn viên?”. Thế nhưng y không phải là người thích khoe khoang công lao, một câu cũng không đề cập đến những nguy khốn dọc đường, nên chỉ nói thêm vài câu rồi cúi đầu vái chào, quay mình ra đi.

Dương Tiêu nói:

- Khoan đã, cậu giúp tôi một việc to tát như thế, Dương Tiêu trước nay có oán tất trả, có ơn tất đền. Cậu theo ta, chỉ trong một năm, ta sẽ truyền cho cậu vài pho võ công trên đời ít ai địch lại.

Trương Vô Kỵ chính mắt thấy y đập gãy hai thanh trường kiếm của vợ chồng Hà Thái Xung, võ công cao cường như thế, trên giang hồ quả thực ít ai sánh kịp, chỉ cần học được của y một chiêu, nửa thức sẽ có ích rất nhiều. Thế nhưng nghĩ đến thái sư phụ từng dặn đi dặn lại, không được lai vãng với người trong Ma giáo, huống chi tuy võ công có cao, nhưng y sao bằng được thái sư phụ? Hơn nữa mình chỉ còn sống được nửa năm nữa thôi, dù có học được võ công tuyệt thế vô địch, cũng có làm gì? Nghĩ thế y bèn nói:

- Đa tạ Dương bá bá đã có lòng, nhưng vẫn bối là đệ tử phái Võ Đang, không dám đi học cao chiêu của phái khác.

Dương Tiêu “A” lên một tiếng, nói:

- Thì ra cậu là đệ tử phái Võ Đang? Thế Ân Lê Đình ... Ân lục hiệp ...

Trương Vô Kỵ tiếp lời:

- Ân lục hiệp là sư thúc của cháu, từ khi tiên phụ chết đi, Ân lục thúc đối với cháu chẳng khác gì chú ruột. Cháu nhận lời gửi gắm của Kỵ cô cô đưa em Bất Hối đến núi Côn Lôn, đối với Ân lục thúc không khỏi ... không khỏi có điều bất ổn trong lòng.

Dương Tiêu gặp ánh mắt của y bỗng thấy ăn năn, tay phải vẫy một cái, nói:

- Dương mỗ thâm cảm đại đức, hổ thẹn không có gì báo đáp. Nếu đã như thế, sau này mong có dịp gặp lại.

Thân hình y động nhẹ một cái, đã vọt ra ngoài mây trượng. Dương Bất Hối kêu to:

- Vô Kỵ ca ca, Vô Kỵ ca ca.

Nhưng Dương Tiêu đã thi triển khinh công, trong khoảnh khắc đã đi xa tít, những tiếng Vô Kỵ ca ca nhỏ dần, sau cùng cả người lẫn âm thanh đều biến mất.